

2
apr.



eglutė

1985
RUGSĖJIS



EGLUTĖ

1985 RUGSĖJIS



TURINYS

- 3 KNYGOS, O. Mikailaitė
- 4 PELIUKAS IR DANTUKAS, L. Gudelienė
- 8 PIEŠTUKO NUOTYKIAI, V. Morkūnaitė
- 12 UODEGUOTA ŽVAIGŽDĖ, A. Radžius
- 19 SAULĖS ŠEIMA, V. Šimaitis
- 20 GALVOSŪKIAI
- 24 SUSIPAŽINKIME SU ŠVEICARIJA, V. Vygantaitė
- 28 VAIKŲ KŪRYBA
- 31 LINKSMIAU

PIEŠINIAI

Viršelės — P. Osmolskio

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

A. Sutkuvienė — 3

A. Sruoginienė — 4-7

R. Kupcikevičiūtė — 8-11

D. Kizlauskienė — 12-18, 19

P. Osmolskis — 22, 31

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00, vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

KNYGOS

Ona Mikailaitė

Jei norėčiau,
Aš galėčiau
Toli nukeliauti . . .
Jei patiktų,
Pasilikčiau
Marse pusryčiauti.
Nei lėktuvo,
Nei keltuvo
Man nereik pagalbos —
Aš su knygom
Po žvaigždynus
Už sekundės nardau!





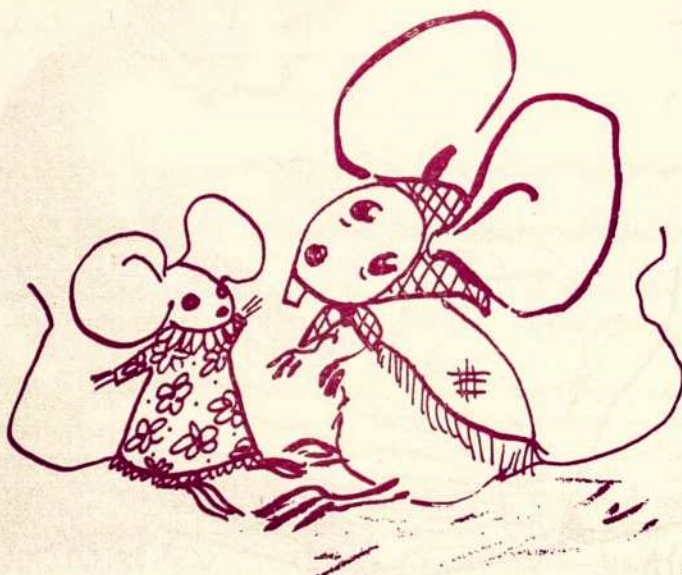
PELIUKAS IR DANTUKAS

Liūda Gudelienė

Seno namo rūsy, po šluota, gyveno pelių šeima: tėtis, mama, trys sesytės ir broliukas. Kiekvieną dieną tėtis ėjo maisto medžioti. Mama tvarkė urvelį. Sesytės pelytės lakstė po rūšį ir išdykavo. Tik vienas broliukas peliukas nieko neveikė. Jis tupėjo kamputy ir čiulpė pirštą.

— Kodėl jis čiulpia pirštą? — klausinėjo sesytės.

— Todėl, kad jis dantukų neturi — aiškino mama.



Sesytės pelytės šokinėjo aplink peliuką ir dainavo:
Vienas, du
vienas, du —
mūs broliukas
be dantų!

— Lįsk iš po šluotos! — kalbino jos peliuką. — Ten viršuj pas žmones visokių gėrybių yra. Gal ir dantuką atrasi.

Bet peliukas bijojo lįsti iš urvo. Sesytės vėl dainavo:
Oi kas bus,
oi kas bus,
mūs broliukas
toks bailus!

Peliukas tik tupėjo kamputy ir tylėjo. O sesytės pelytės tempė visokias gėrybes į urvelį ir vis erzino broliuką:

- Mes radom siūlų kamuoliuką, o tu — ne!
- Mes turim spalvotų popierėlių, o tu — ne!
- Mes ragavom sūrio, o tu ne!



Vieną dieną blizgantis pinigėlis nuriedėjo po šluota. Peliukas pamatė ir pagriebė jį.

— Aš turiu pinigėlį, o jūs — ne, — pasigyrė sesytėm.

— Ką tu su juo veiksi? — juokėsi pelytės. — Net pagraužt jo negali. Dantų juk neturi.

Tačiau peliukui pinigėlis patiko. Jis nutarė eiti daugiau paieškoti. Jis išidrąsino išeiti iš urvelio. Vakare, kai visi sumigo, peliukas pasiėmė pinigėlį ir iškeliauvo.

Tap, tap, tap — perbėgo rūšį.

Bums! — atsimušė į laiptus.

Vir, vir, vir — užsikorė į viršų.

Pro didelių durų plyši švietė šviesa. Peliukas išispraudė vidun. Jis atsirado erdviam kambary. Atsitūpė ant užpakalinių kojyčių. Pakarpė ūseliais. Apsidairė.

— Lova, spinta, kėdė, stalas...

Peliukas užlipo arčiau.

Ant stalo švietė maža lemputė. Po lempute gulėjo... ach, stebuklas!... mažas, baltas dantukas!

Peliukui neberekėjo pinigėlio.

Ding! — numetė jį ant stalo.

Capt! — pagriebė dantuką.

Tap, tap, tap, tap... — kiek tik jo mažos kojytės nešė, movė jis namo.

Nuo to triukšmo pabudo mažas berniukas. Atsisėdęs lovoje jis matė kaip maža, pilka uodegytė palindo po durim.



— Mama, mamyte! — sušuko berniukas. — Peliukas nusinešė mano dantuką!

Kitą rytą peliukas gyrėsi savo sesytėm:

— Aš turiu naują dantuką, o jūs — ne!

Pelytės stebėjosi: kaip galėjo per naktį išaugti broliukui dantukas? Ir ne bet koks! Toks baltas, aštrus, stiprus.

— Tur būt jis nusipirko jį už savo pinigėlių — nusprendė sesytės.

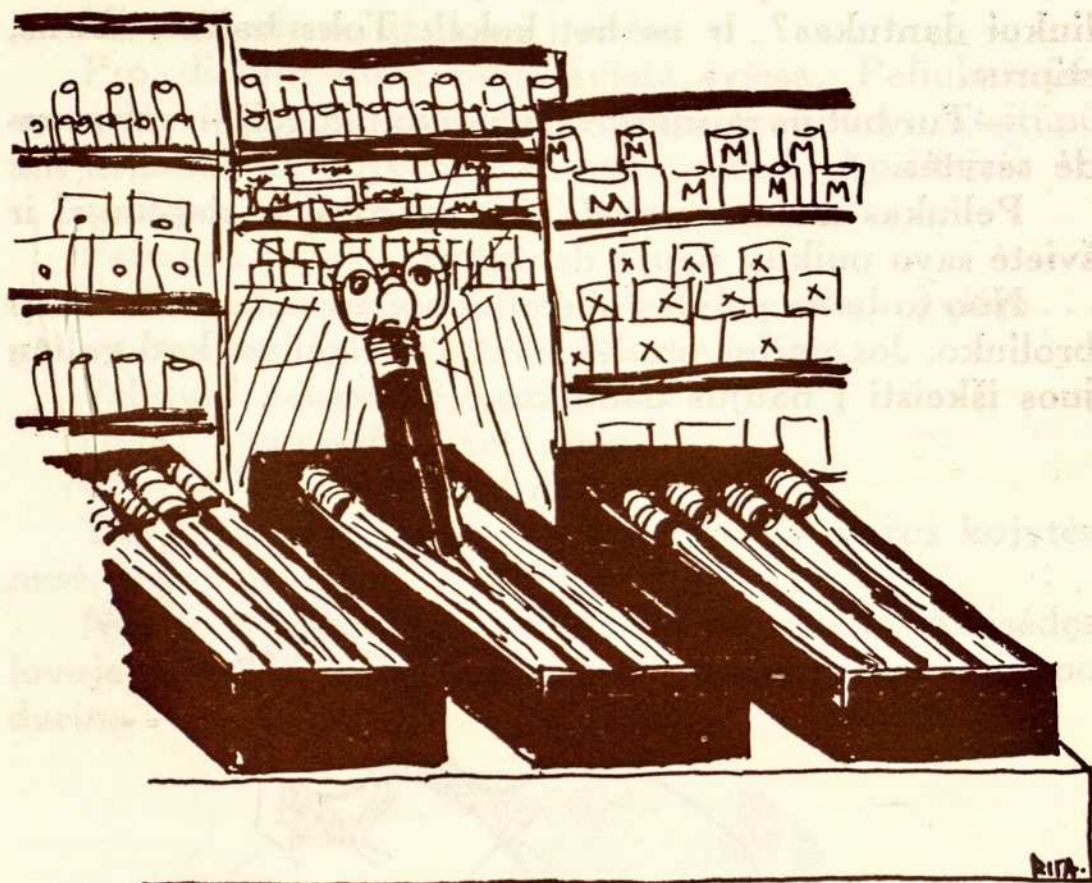
Peliukas nieko nesakė. Tik šypsojosi paslaptingai ir švietė savo puikiu, nauju dantuku.

Nuo to laiko pelytės niekad daugiau nebeerzino savo broliuko. Jos pačios pradėjo rinkti pinigėlius, kad galėtų juos iškeisti į naujus dantukus.



PIEŠTUKO NUOTYKIAI

Vida Morkūnaitė



Aš gimiau fabrike. Buvau violetinis ir turėjau medinį paviršių. Mane padėjo į dėžę su kitais, tos pačios spalvos pieštukais. Gana greit mus įdėjo į dar didesnę dėžę ir nuvežė į krautuvę.

Negalėčiau pasakyti kodėl, bet tuo laiku pieštukų niekas nepirko. Prisimenu, kad toje dėžėje mes išbuvome apie du mėnesius.

Vieną dieną dėžę atidarė. Aš apsižvalgiau. Buvau didelėje krautuvėje, kurios galo nesimatė. Ten bebūnant, sulaukėme to laiko, kada pieštukai ir vėl buvo perkami.

Manęs niekas nenorėjo, nes aš buvau truputį negražiai padarytas. Bet, vieną dieną, atėjo berniukas, kuriam buvau geras ir aš.

Berniukas įsidėjo mane į maišą. Jis išėjo, už mane nesu-mokėjęs. Man nepa-tiko būti tokio blogo vaiko rankose.



Parėjęs namo, jis mane iš maišo išėmė ir pradėjo drožti. Buvo baisu. Nors in kentėjau, bet turėjau tylėti, nes žinojau, kad reikės priprasti. Pasidarė kiek smagiau, kai, nupiešęs paveikslą berniukas manimi gėrėjosi. Aš, kaip žinote, buvau jo mėgiama spalva.

Kartą atėjo berniuko jaunesnis broliukas ir mane sulaužė į keturias dalis. Tas pipiras buvo dar tik dviejų metų ir nelabai žinojo, ką daro. Jo brolis, už tai ką su manimi padarė, sudavė mažiukui per rankas. Bet, kas iš to! Man nuo to nepasidarė nė kiek geriau. Aš vistiek buvau keturiuose gabaluose.



Berniukas, kuris mane parsinešė, nežinojo nė ką daryti. Jis prašė kaimyno, kad mane pataisytų.

Kaimynas mane sulipdė. Aš atrodžiau ne kaip. Viskas, mane pamatęs, tarė:

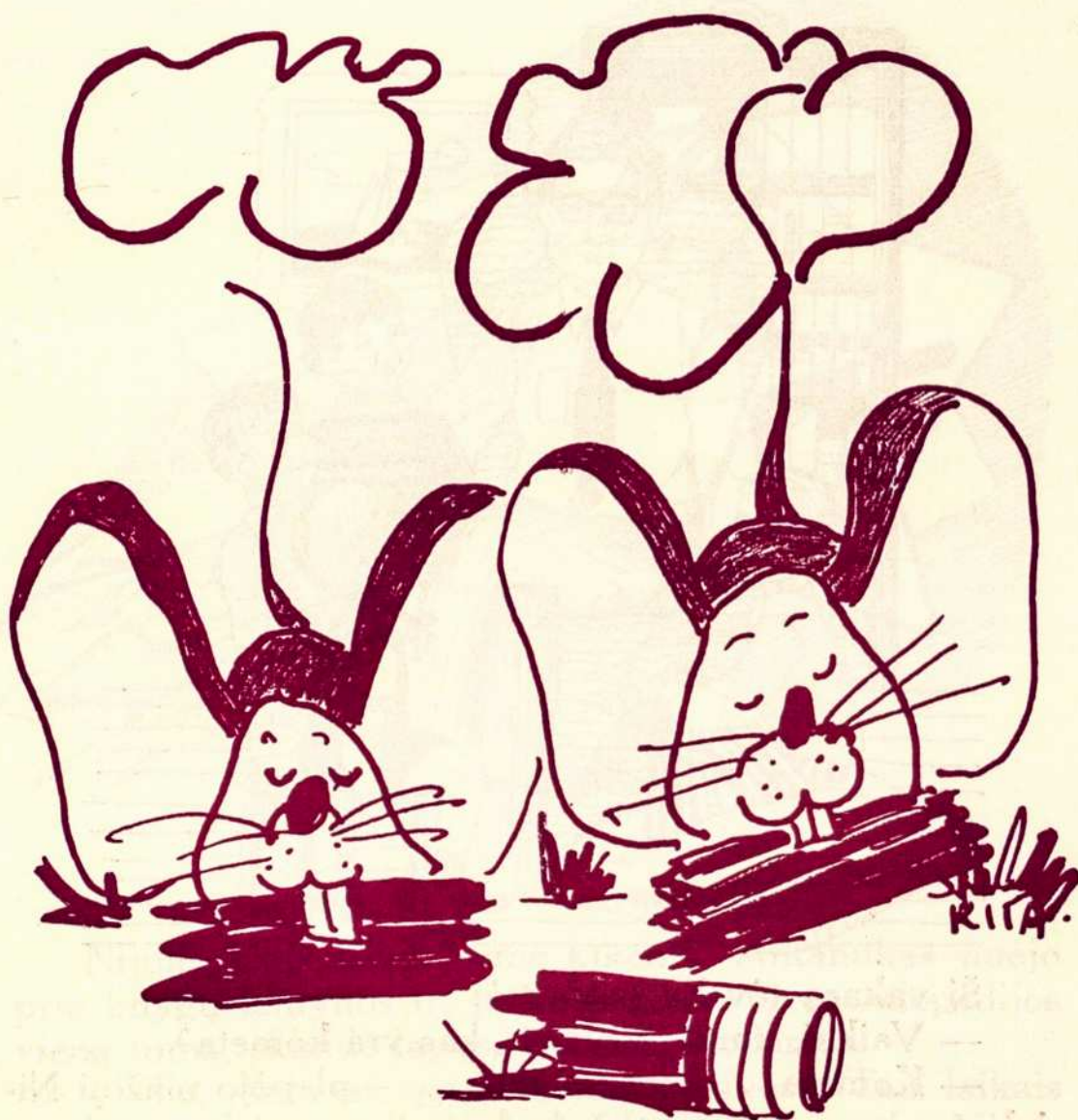
— Negražus! Aš noriu naujo!

Tai pasakęs, įmetė mane į šiukšlių dėžę. Ten aš išbuvau tris dienas — tol, kol pakliuvau pas šiukšlių surinkėją.

Šiukšlių surinkėjas įmetė mane į sunkvežimį, kuris ilgai važiavo, užė ir kratė. Pagaliau sustojo prie didelės duobės.

Mane iš sunkvežimio išmetė. Po kiek laiko atbėgo pelytės ir ėmė mane graužti.

Iš manęs liko tik mažas gabaliukas, kuris šiuos nuotykius ir surašė.



UODEGUOTA ŽVAIGŽDĖ

Aleksandras Radžius

Pas mus namuose buvo tokia tvarka: televizijos galėjom žiūrėti tik iki septintos valandos vakaro. Tada tėvelis mums ką nors įdomaus papasakodavo: kartais koki nuotyki iš nepriklausomos Lietuvos, kai buvo mažas. O kartais pakalbėdavom apie kelionę į erdves, ar apie tai, kaip žmonės gyveno senų senovėje.



Ši vakarą tėvelis paklausė:

— Vaikai, kuris jūsų žino, kas yra kometa?

— Kometa... kometa yra... — plepėjo mažoji Nijolė, — kas yra kometa? Ar kas nors matė kometą?

— Jei nežinai, tylėk, — nekantriai įsikišo Jonukas. — Aš pasakysiu. Kometa yra . . . Kometa yra kometa! Man aišku!

— Taip. Gal būt tau aišku, — šypsojosi tėvelis, — bet, jei aišku, kodėl nepasakai, kas yra toji kometa.

— Kometa yra deganti šluota, ant kurios ragana joja į savo dvarus, — pasakė Antanukas, bandydamas nesi-juokti.



Nijolė, kaip visada, ėmė kikenti. Antanukas nuėjo prie knygų lentynos ir, paėmęs Lietuvių enciklopedijos vieną tomą, sklaidė lapus, kažko ieškodamas.

— Tu, Antanai, gyveni viduramžiuose. Tais laikais žmonės raganomis tikėjo, bet dabar raganų nėra. Net ir

siurblys, kol mama mygtuko nepaspaudžia, ramiai stovi kampe, — aiškinau aš. Aš, matote, buvau vyriausias amžiumi ir maniau, kad žinau daugiau už brolius ir seserį.

— Taip, tai taip. Bet mes čia ne apie raganas kalbame. Mes gi apie kometas. Tai kas, pagaliau, pasakys man, kas yra kometa? — klausė tėvelis.

— Aš žinau. Kometa yra žvaigždė su uodega, — skubėjau pasakyti aš.

— O iš kur pas ją ta uodega? Kodėl kitos žvaigždės uodegų neturi? — bėrė naujus klausimus tėvelis.

Mes nežinojom. Mes tylėjom.



— Va, radau enciklopedijoje, — prabilo vėl Antanukas. — Čia parašyta kad kometa yra uodeguota žvaigždė, kuri keliauja aplink saulę. Tai kodėl ji ne planeta? — susirūpino Antanukas.

— Todėl, kad planetos aplink saulę sukasi visą laiką — pastoviai — o kometa ne. Jos ir orbita yra skirtinga. Be to, planetos yra didelės ir neturi uodegų. Visai priešingai yra su kometomis. Jos pasirodo retai, jų orbitos didesnės ir ne apskritos, kaip kad planetų, o pailgos. Mažų kometų, kurias galima matyti tik per teleskopus, astronomai atranda gana daug. Bet tokia didelė kaip ši, kuri dabar pasirodė mūsų padangėje — retas svečias.

Buvo įdomu. Tėvelis aiškino toliau.

— Bet kodėl, — klausiau aš tėvelio, — kodėl kometa turi uodegą?

— Tiesą sakant, Petriuk, tai tik toks išsireiškimas. Kometos jokių tikrų uodegų neturi. Kometos yra ne kas kita, kaip smėlio, žemių ir akmenų krūva. Kometose taip pat daug vandens ir įvairių dujų. Ten, tolimoje erdvėje, yra taip šalta, kad ir vanduo ir dujos pavirsta ledu.

— Brrr, — įsiterpė Nijolė. — Aš nenorėčiau būti kometa! Per šalta!

Nijolės plonas kasytes švelniai patempęs, tėvelis kalbėjo:

— Visa tai, iš ko susideda kometa, toli nuo saulės, vanduo ir dujos sušaldo į didelį, kartais net mylios didumo (skersmenyje) gniužulą. Bet ir vėl — kometa, kurią šiuo metu matome, yra ypatinga. Ši kometa yra maždaug penkiolikos mylių didumo. Tai bent! Ar ne! Be to, astronomai sako, kad dangaus kūnų, kurie nešviečia, yra keli bilijonai.

— Bet šita kometa turi uodegą ir ją galime matyti, — rūpinosi Antanukas.

— Taip, — tarė tėvelis. — Uodega kometai atsiranda, kai ji, lėkdama erdvėse, pasisuka į saulę. Tada ledas ima tirpti ir, kartu su dujomis, garuoti. Aplink kometa susidaro garų, dujų ir smulkių dulkelių debesys, kartais net ir už žemės rutulį didesnis. Kometos skridime garų, dujų

ir dulkių debesys ištįsta ir pasidaro ilga, ilga uodega. Kartais net dvidešimt milijonų mylių ilgio!

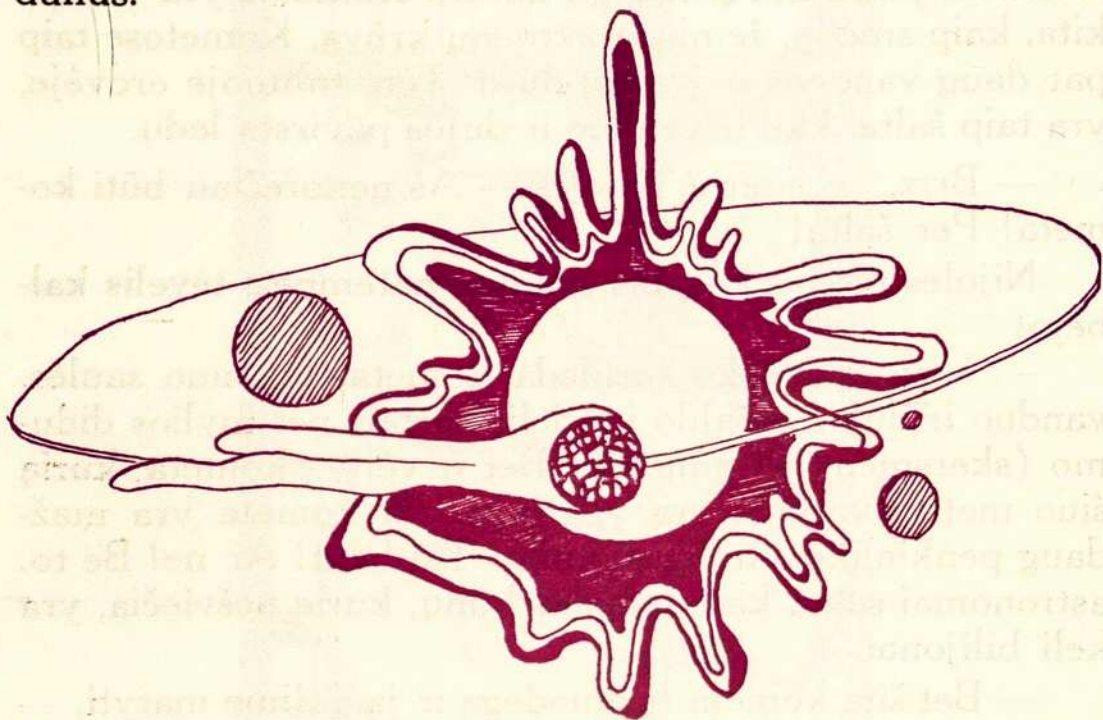
— O kas būtų, jei kometos uodega pasiektų žemę? — sugalvojau ir paklausiau aš.

— Aišku kaip dieną: iš dangaus imtų kristi daugybė dulkių, — mąstė garsiai Antanukas.

Nijolė išsigando. Tyliai, tyliai ji pasakė:

— Aš manau, kad tos dulkės imtų degti. Viskas ir visur imtų degti! Visa žemė. Sudegtų ir mūsų namas! Nenoriu kometos!

— Ne, — ramino ją tėvelis. — Niekas nedegtų. Nei kometa, nei jos uodega nedega. Kometa tik šviečia ir tai yra dėl to, kad kometa ir jos uodega atmuša saulės spindulius.



— Oo! Supratau! — pralinksmėjo visą laiką tylėjęs Jonukas. — Žinau. Kometa, kaip mėnulis — šviečia ne savo šviesa...

— Teisingai, — pritarė Jonukui tėvelis. — Jei kometos uodega ir užkliudytų žemę, mums nieko neatsitiktų.

Mes nė nežinotume, jog mūsų žemė bėga per kometos uodegą. Šio šimtmečio pradžioje, žemė perėjo per kometos Haley uodegą. Kaip matote, žemei neatsitiko nieko blogo. Nebijokite, vaikai, kometos nepavojingos!

Tėvelis nutilo. Tylėjome ir mes. Tėvelis buvo tikras, kad mes supratom, kad mums jau viskas aišku. Bet ne! Oi ne! Nijolė turėjo klausimą.

— Kodėl ši kometa taip keistai vadinasi? Ku-ku... Kutek... Ar kaip ten? — štai, ko klausė Nijolė!

— Ne Ku-ku ir ne Kutek, o Kohoutek, — pritrūkau kantrybės aš. — Nijole, tylėk! Tu nieko neišmanai!

— Taip. Kohoutek. Tai astronomo, šią kometą atradusio, pavardė. Kiekviena kometa vadinasi ją atradusio žmogaus vardu.

— Aš būsiu astronomė! Aš atrasiu kometą! Mano kometa vadinsis Nijolė! — džiaugėsi naujieną sugalvojus



Nijolė. — Atrasiu, atrasiu, atrasiu! Ir ji bus mano! “Žiūrėkit!” — sakys visi: “Žiūrėkit! Nijolė dangumi skrenda!” — linksmai čiauškėjo Nijolė.

— Nijole, nekvailiok. Nesamone. Astronomė nebūsi. To tai jau ne! Astronomija — vyrų reikalas. Kas tu? Ar tik ne mergaitė būsi? Tu net nežinotum pro kurį teleskopo galą į kometa žiūrėti. . .

— Palauk, sūnau, neskubėk, — įsiterpė tėvelis. Moterų astronomių yra taip pat. Ir jos atranda kometų. Kodėl gi ne! Ir mūsų Nijolytė gal bus viena jų. Ką gali žinoti? . . Tai taip. O dabar, Jonuk, atnešk žiūronus. Eime į kiemą. Pažiūrėkim, ką toji Kohoutek veikia. Patikrinkime, ar ilga jos uodega. Eime. Jau tamsu. Dabar laikas, — ragino tėvelis.

Apsirengėm ir — visu būriu į kiemą. Kometos žiūrėti. Prie mūsų prisidėjo ir mama.

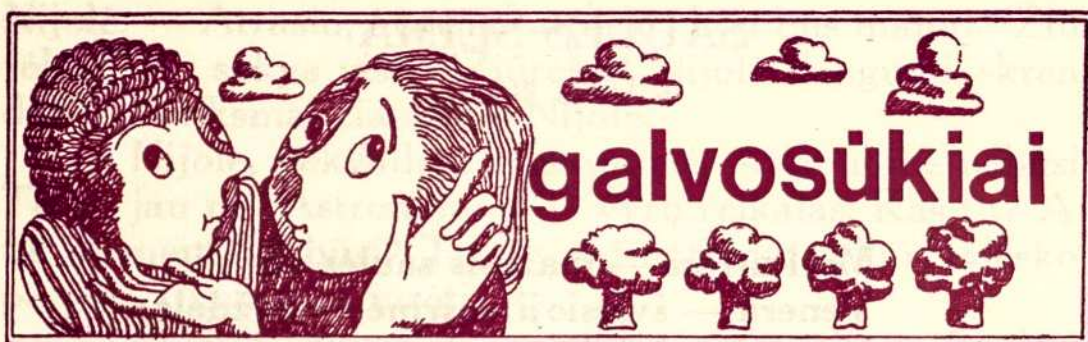


SAULĒS ŠEIMA

Viktoras Šimaitis

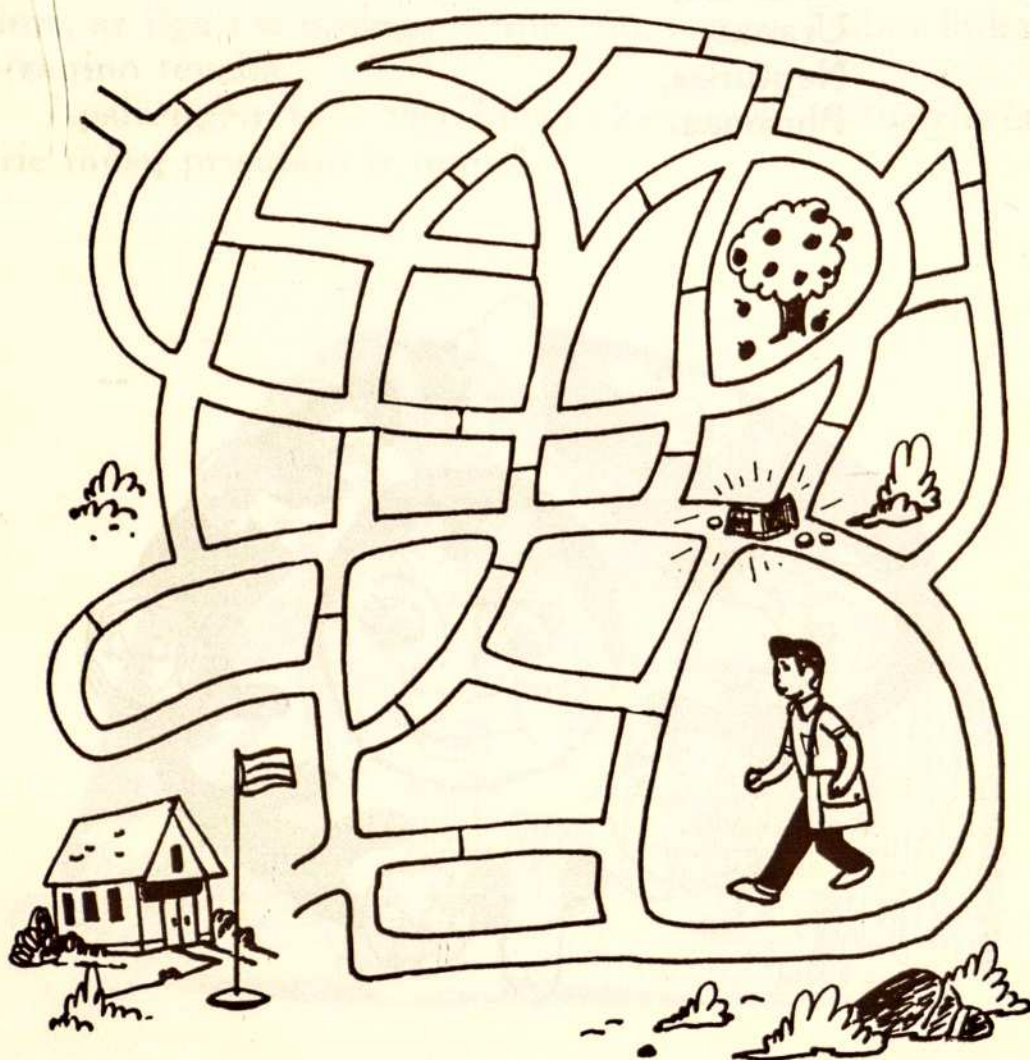
Merkurijus — mažasis saulės sūnelis,
Venera — šviesioji aušrinė žvaigždelė;
Mūsų žemė žalia
Ir Marsas raudonas, —
O Jupiteris — milžinas ir kapitonas;
Jo broliai visi:
Saturnas,
Uranas,
Neptūnas,
Plutonas.





I. PADEK SAULIUI!

Eidamas į mokyklą, Saulius pametė piniginę. Ar gali rasti kelią, kuriuo jis ėjo, ir kur piniginę pametė?



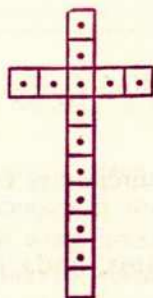
II. MĖSLĖS

1. Dieną miega, naktį budi,
savo plikę žemei rodo.
2. Mergelė danguje,
kojos ant žemės.
3. Pusė balta, pusė juoda,
o galai raudoni.
4. Kai mėlyna — juokias,
kai pilka — verkia.
5. Be rankų — baladoja,
be ugnies — liepsnoja.
6. Pati plati, nats dar platesnis;
viena duktė mato, kita nemato.



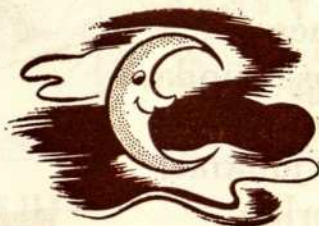
III. GUDRUS VAGIS

Turtuolis turėjo deimantais papuoštą kryžių. Kasdien deimantus suskaičiuodavo. Nuo apačios ligi viršaus — 9 deimantai. Nuo apačios pasukus į kairę pusę — 9. Nuo apačios pasukus į dešinę pusę — 9. Vagis pavogė du deimantus. Kai turtuolis skaičiavo, nepastebėjo, kad dviejų deimantų nėra. Jis skaičiavo įprastu būdu, nuo apačios, ir visus tris sykius gavo po 9. Kaip vagis jį apgavo?



IV. ERDVIŲ GALVOSŪKIS

Pradedant įrašyta raide, skersai ir žemyn telpa žodis. Tas pats žodis įrašomas du kartus. Visi žodžiai turi ką nors bendro su erdvėmis. Nr. 8 ir 9 yra skaičiai.

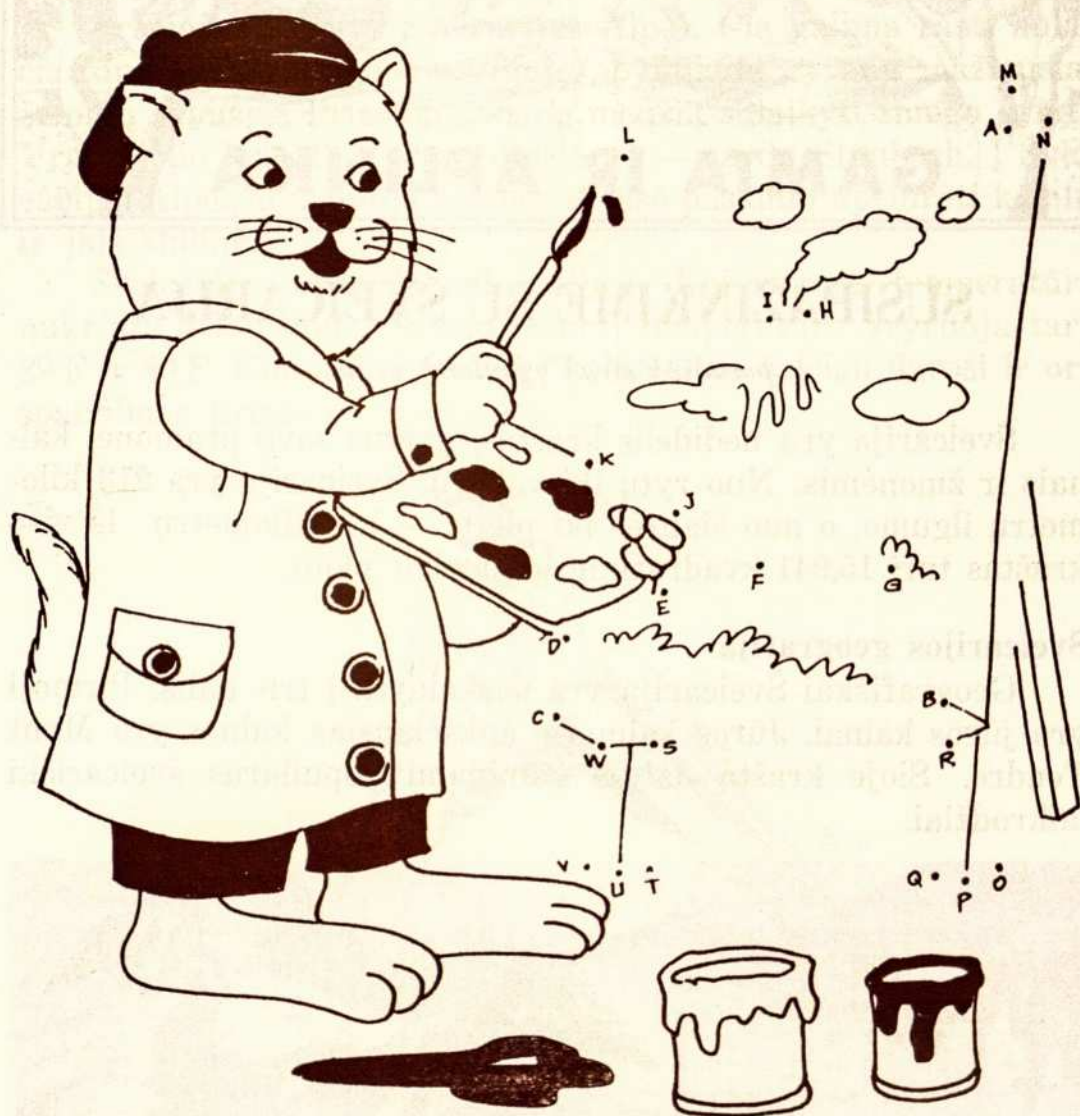


¹ J									
	² S								
		³ M							
			⁴ M						
				⁵ S					
					⁶ Ž				
						⁷ F			
							I	⁸	
							⁹		2

1. Didžiausia planeta saulės sistemoje.
2. Planeta, kuri turi tris lankus.
3. Dangaus kūnas, kuris sukasi apie planetą. Žemė turi vieną, kitos planetos turi daugiau, ar mažiau.
4. Planeta arčiausiai žemės.
5. Mūsų planetų sistemos pagrindinė žvaigždė.
6. Planeta, kurioje gyvename.
7. Amerikos valstybė, iš kurios siunčiamos raketos į erdves (vardas sutrumpintas).
8. ir 9. Kurių skaičių trūksta metams, kada į Jupiterį buvo paleistas mechaninis žinių rinkėjas?

V. KĄ NUPIEŠĖ KATINĖLIS?

Sujunk raides iš eilės ir sužinosi, ką nupiešė katinėlis.



II. I. mėnuis, 2. saulė ir spinduliai, 3. diena ir naktis su saulėtėkiu ir saulėlydyžiu, 4. dangus, 5. perkūnas ir žaibas, 6. žemė, dangus, diena ir naktis.
 III. Vagis pavogė du deimantus iš kairės ir dešinės pusės, o viršutinį perkėlė į apačią. Jei skaitytoji nuo apačios ligi viršaus, gauni 9. Jei pasuki į kairę ar dešinę — vis vien gauni 9. Pabandyki!

skaityti: 9, 7 — 1972 m.

IV. I. Jupiteris, 2. Saturnas, 3. mėnuis, 4. Marsas, 5. saulė, 6. žemė, 7. Fla., 8 ir 9. Du

GALVOSŲKŲ ATSAKYMAI



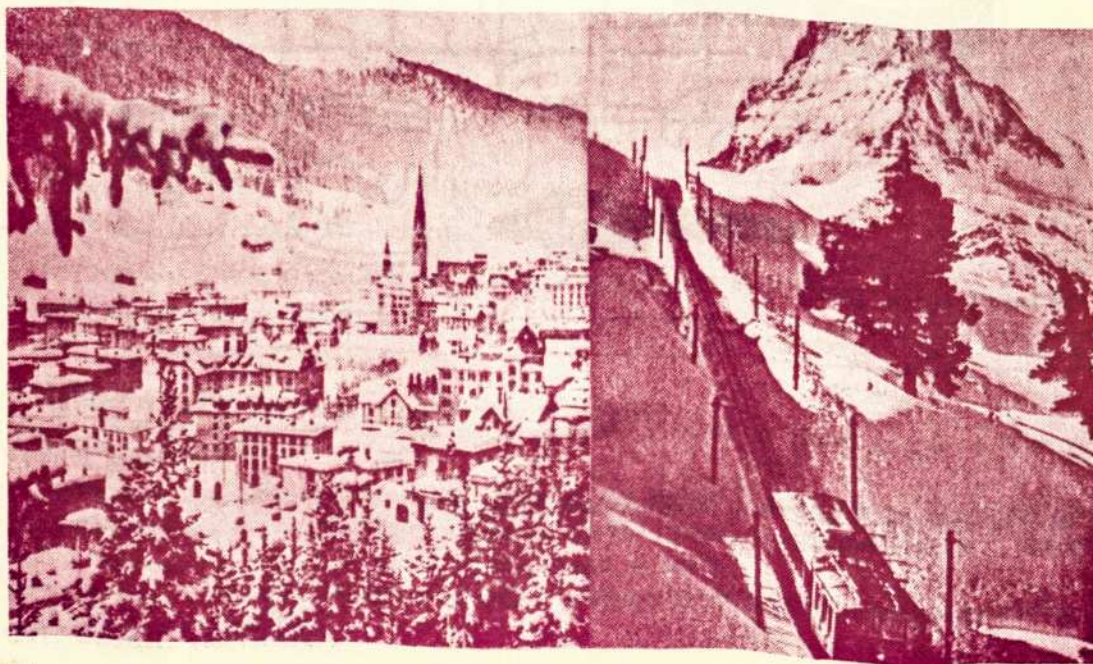
SUSIPAŽINKIME SU ŠVEICARIJA

paruošė Vaiva Vygantaitė, 12 m.

Šveicarija yra nedidelis kraštas, garsus savo pramone, kalnais ir žmonėmis. Nuo rytų iki vakarų, Šveicarija yra 213 kilometrų ilgumo, o nuo šiaurės iki pietų — 138 kilometrų. Iš viso kraštas turi 15,941 kvadratinį kilometrų ploto.

Sveicarijos geografija

Geografiškai Šveicarija yra suskaldyta į tris dalis. Pirmoji yra jūros kalnai. Jūros kalnuose aukščiausias kalnas yra Mont Tendre. Šioje krašto dalyje gaminami populiariūs šveicariški laikrodžiai.



Antroji dalis yra Šveicarijos plokščiakalnis, kur yra nedideli kalniukai ir daug žemės ūkiams. Šioje dalyje yra du ežerai — Geneva ir Constance.

Trečioji dalis yra Šveicarijos Alpės. Čia galima rasti aukščiausius kalnus Europoje. Šioje apylinkėje gyvena mažiausias žmonių skaičius. Prisodinta daug medžių sulaikyti sniego griūtį. Yra didelių krioklių: patys didžiausi — vardu Staubach. Į Šveicarijos Alpes atvažiuoja žmonės iš viso pasaulio apžiūrėti kalnus ir jais slidinėti.

Šveicarijos oras dažnai keičiasi. Kai sninga, temperatūra nukrinta 3 laipsnius. Sausio mėnesį temperatūra svyruoja tarp 29 F ir 80 F. Kuo aukščiau lipi į kalnus, tuo šalčiau darosi ir oro spaudimas krinta.



Šveicarijos gyventojai

Šveicarijoje gyvena apie 7 milijonai žmonių. Šveicarija neturi vienos oficialios kalbos: naudojama prancūzų, vokiečių, italų ir kitos romanų kalbos.

Dauguma Šveicarijos gyventojų yra katalikai. Vaikai nuo 6 iki 14 metų amžiaus lanko pradžios mokyklą. Šalia kitų pamokų, jie mokosi kokią nors užsieniečių kalbą.

Šveicarijos ekonomija

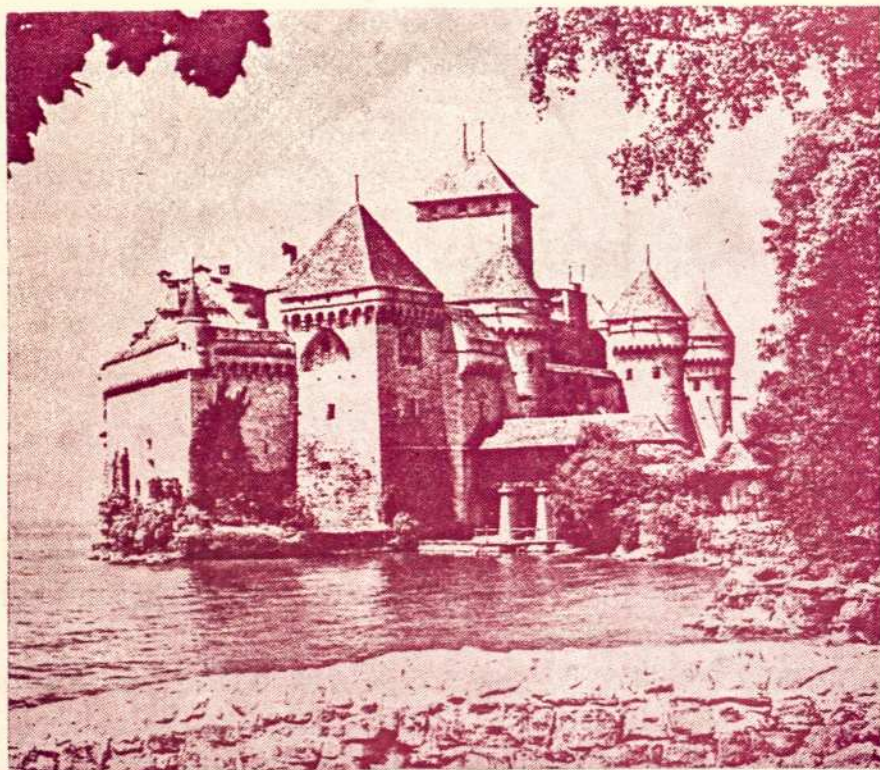
Ekonomiškai Šveicarija labai gerai stovi. Jos elektroniniai produktai yra aukštos kokybės. Kraštą lanko daug turistų ir, be to, žmonės iš viso pasaulio deda pinigus į saugius šveicarų bankus. Prekyba vyksta su Vakarų Europa ir JAV.

Šveicarija neturi daug mineralų, todėl importuoja daugiau negu eksportuoja. Tačiau Šveicarija yra pasižymėjusi šiais savo gaminiais: laikrodžiais, šokoladu, šilku, chemikalais ir popieriumi. Šveicarų fabrikai yra maži arba vidutinio dydžio.

Šveicarijos istorija ir dabartinė valdžia

Senovėje Šveicarija buvo vadinama Helvetija. Ji daug nukentėdavo nuo kitų tautų, todėl, kai ji pagaliau atsiskyrė nuo Austrijos, ji paskelbė neutralumą.

Savo istorijos bėgyje Šveicarija, t.y. Helvetija, dažnai buvo valdoma kitų tautų. Pirmiausia ją užkariavo romėnai ir ilgą laiką ją valdė. Romėnus užkariavo germanai 400 m. po Kristaus.



Šveicarijos kantonai pasirašė Šveicarijos Konstituciją 1291 metais. Tačiau ji dar neturėjo nepriklausomybės. Prancūzai bandė ją užkariauti, o paskui ji pateko Austrijos valdžion.

Dabartinė Šveicarijos valdžia laikosi Konstitucijos, kuri buvo pasirašyta 1809 m. Ši Konstitucija apima kantonus ir centrinę valdžią. Šveicarija turi tris politines partijas: konservatyvių katalikų, radikalų demokratų ir socialdemokratų.

Šveicarija turi piliečių kariuomenę. Kiekvienas vyras turi praleisti dvi savaites kariuomenės stovykloje kiekvienais metais. Tie, kurie negali kariauti, turi mokėti mokesť.



Šveicarijos įdomybės

Nors mažas kraštas, Šveicarija yra įdomi savo praeitimi ir dabartimi. Jos neutralumas suteikia palankias sąlygas įvairių tautų susitikimams. Raudonasis Kryžius buvo įsteigtas Šveicarijoje ir taip pat Tautų Lyga (League of Nations). Bazelio miestas buvo pats pirmasis, kuris leido moterims balsuoti. 1968 metais buvo išrinkta moteris Genevos miesto burmistrė.

Mums lietuviams Šveicarija ir tuo įdomi, kad čia yra kilęs profesorius Juozas Eretas, kuris, nors šveicarų kilmės, bet išmoko lietuviškai ir tapo žymus veikėjas bei rašytojas Lietuvoje ir lietuvių tarpe išeivijoje. Jis gimė Bazelyje 1896 metais. Eretas labai daug padėjo Lietuvai ir lietuviams nepriklausomybės laikais. Kai Lietuvą užėmė komunistai, jis prisidėjo prie išeivijos lietuvių kovos už savo teises.



MŪSŲ EILĖS



Vytas Kriščiūnas
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje

KISKIS

Kiškis bėgo per laukus,
Šukuodamas savo plaukus.
Žadėjo susitikti pas kiškieneį,
Pašokti ir pavalgyt vakarieneį.
Atkeliavęs pas kiškieneį,
Susikabins ir pašoks;
Pavalgys vakarieneį — bus smagu
Pasėdėti ir pasikalbėti kartu!

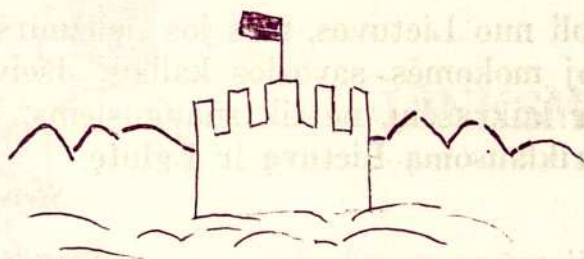
*Baltija Udrytė, 10 m.
Jackson, Michigan*

KIŠKUTIS SVEČIUOSE

Strykt-pastrykt, pamažu
Bėgo kiškis takeliu.
Apsidairė, pasirinkė,
O po to — į dangų žengė!
Ten sutiko jis Dievulį
Ir jo šviečiančias pilis.
Rado ten daug angeliukų
Skraidančių baltais sparniukais.
Paviešėjęs pas Dievulį
Ir naujus, gerus draugus,
Jis sugrįžo vėl į žemę,
Į šiltus savo namus...

*Gražina Daunoravičiūtė
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje*

Lietuva,



Aleksas
Čeponkus
V. Kudirkos
lit. mokykla
Ottawa,
Kanada

tu toli, tu graži,
Tave mylim mes visi,
Mūsų Lietuva!

MANO AITVARĖLIS

Pučia tas vėjelis,
Kelia aitvarėlį,
Gal iškels į dangų,
Tiesiai pas Dievulį?
Mano širdis plaka,
Man net trūksta kvapo, —
Kad tas aitvarėlis
Niekad nenukristų...
Tiktai tas vėjelis
Ėmė ir nuėjo,
Mano aitvarėlis
Žemėn nudardėjo.
Mano ašarėlės
Krito ir riedėjo,
Kad tas aitvarėlis
Visai subyrėjo...
Edmundas Macėnas
K. Donelaičio lit. mokykla
Čikagoje



KĄ MAN REIŠKIA LIETUVIŠKA SPAUDA

Rašo vyresnieji V. Kudirkos lituanistinės mokyklos Otavoje mokiniai.

Būdami toli nuo Lietuvos, mes jos neužmirštame. Šeštadieninėj mokykloj mokomės savosios kalbos. Išeivijoje leidžiama daug knygų ir laikraščių, ne tik suaugusiems, bet ir vaikams. Aš žinau **Nepriklausomą Lietuvą** ir **Eglutę**.

Stepas Jurgutis

Ankstyvoji mūsų spauda buvo rusų draudžiama. Lietuviai priešinosi tam draudimui. Buvo leidžiama Dr. J. Basanavičiaus **Aušra**, o po to — Dr. V. Kudirkos **Varpas** ir vėliau daug kitų laikraščių. Mūsų spauda tais laikais buvo spausdinama Prūsuoje ir slaptai gabenama į Lietuvą. Ir dabar yra panašumo. Išeivijos spauda yra laisva, bet Lietuvoj tokia spauda yra tik pogrindy. Mūsų šeima gauna daug lietuviškos spaudos. Aš labiausiai pažįstu **Tėviškės žiburius**, **Eglutę** ir **Kroniką**.

Lina Radžiūtė

Tikra lietuviška spauda Lietuvoje yra pogrindy. Čia išeivijoje įvairiom kalbom leidžiama **Kronika**. Joje aprašoma, kaip rusai komunistai skriaudžia Lietuvos žmones. Mano tėvelis turi daug lietuviškų knygų ir laikraščių.

Daiva Jurkutė





LINKSMIAU

Jonė: Būtų buvę gera gyventi prieš tūkstantį metų!

Marytė: Kodėl?

Jonė: Tik pagalvok, kokios trumpos būtų istorijos pamokos.

*

Motina: Jurguti, nevalgyk visų riešutų iš karto! Palik kitai dienai.

Jurgutis: Bet tėvelis sakė, kad negražu darbą kitai dienai atidėti.

*

Per Lietuvių kalbos pamoką mokytoja paklausė Jūratės:

— Kurį tu labiausiai mėgsti lietuvių rašytoją?

— Mano mėgstamiausias rašytojas yra mano tėvelis, — greitai atsakė Jūratė.

— O! tavo tėvelis? Labai įdomu, ką jis rašo? — susidomėjo mokytoja.

— Mano tėvelis dirba dideliame name, sėdi prie stalo ir rašo čekius, — su pasitenkinimu atsakė Jūratė.

*

Nevėžio pakrantėje roplinėjo atbulas vėžys. Pro šalį plaukdamas lydys užkalbino.

— Sveikas, kaimynėli! Sakyk, kodėl tu atbulas vaikštinėji?

— Matai, jei aš vaikštinėčiau taip kaip tu, mes būtume nesusitikę, — atsakė vėžys, išlėto atbulai ropdamas.

Per Istorijos egzaminus mokytoja paklausė Ramunėlės:

— Kas įkūrė Vilnių?

— Vilnių įkūrė Geležinis Vilkas, — atsakė Ramunėlė.

— O kur gi dingo Gediminas? — pastebėjo mokytoja.

— Gediminą, panele mokytoja, išvežė į Sibirą, o Geležinio Vilko negali pagauti; jis gyvena girioje ir staugia, — baigė Ramunė.

*

— Sakyk, Mikuti, kiek arklys turi kojų?

— Kai stovi, keturias, o kai bėga, tai daugiau, tik aš nemoku suskaičiuoti.

*

Mokytojas: Ko pasaulyje daugiau?

Algutis: Galų, ponas mokytojau, nes kiekvienas daiktas turi po du.

*

Kazys: Eikš, Petrai, padėsi man duobę iškasti.

Petras: Negaliu. Mokytojas aiškiai mums pasakė: "Nekask duobės kitam, pats įkrisi!"

*

Motina (pietų metu): Algiuk, kodėl tu neprašai, o pats sieki paimiti? Ar neturi liežuvio?

Algiukas: Taip, mamyt, bet ranka ilgesnė!

NAUJA PLOKŠTELĖ SU ŽAIDIMAIS VAIKAMS “DU GAIDELIAI”



DU GAIDELIAI, naujai išleista vaikams plokštelė, — tinka vaikams nuo gimimo iki 12 m. amžiaus. Sukūrė kanadiečiai: Vaidotas Vaičiūnas, Rūta Valaitienė, Irena Čerškienė, Andrius Čerškus ir Paulius Vytas. Iš viso įrašyta 18 dainelių po 1-3 minučių ilgumo. Dainelės, kaip pav. “Du gaideliai”, “Tas mažasis traukinukas” ir kitos naujai sukurtos, palydimos “electronic synthesizers” garsais. Kartu su plokšte gaunama ir knygelė, kurioje rasite dainelių žodžius ir piešinius, kurie parodo kaip žaisti pagal dainuojamą dainelę. Ypatingai pageidaujant, galima užsisakyti ir juosteles. Juostelės be knygelės. Plokštelės kaina (įskaitant knygelę) \$11.00 plus pašto išlaidos. Juostelės kaina (be knygelės) \$9.00 plus pašto išlaidos.

Užsakymus priima: Alfonsas Juozapavičius
68 Princeton Road
Toronto, Ont. Canada
M8X 2E4

Telefonu vakarais: (416) 239-0995